

Nummer 6	15. Marts 1909	58. Aargang

Mindetale,

holdt af Apostel Reed Smoot i de Forenede Staters Senat over nylig afdøde Senator Redfield Proctor fra Vermont.

(Talen blev paa Forlangende af den Afdødes Familie holdt af Utahs Senator og lønnedes med stærkt Bifald baade i og udenfor Senatet.)

—

Hr. Præsident!

Da vi sidstledne 4. Marts saa' Flaget vaje paa halv Stang fra Senatsbygningen, vidnede det om en Nations Sorg over Tabet af en af dens noble, paalidelige og patriotiske Borgere, Senator Redfield Proctor, en Kristen, en Forretningsmand, en Militær og en Statsmand. Det er i Sandhed passende, at vi, hans Embedsbrødre, helligholde denne Dag som en Mindedag om en Ven, der gjennem Dødens Port er gaaet ind til et bedre og højere Liv. Døden, Menneskets Ven, aabnede Guds Paradis, og Gud bød sin Søn at træde ind.

Sjælen lever fremdeles.

Vi begrave Legemet, men den udødelige Aand — Guddomsgnisten — lever fremdeles. Et ædelt og vel udført Liv er bleven flyttet fra denne Verden til en højere Sfære hinsides. Senator Proctor er ikke død; han er kun gaaet ind til et bedre Liv. Jeg ønsker snarere at festligholde denne Dag som et Minde om hans Fødsel til evigt Liv end som en Sørgefest over hans Død; al indsamlet Kundskab, alle vundne

Sejre og alle virkeliggjorte Idealer vilde nu blive tilgjængelige for ham gjennem alle Evigheder.

Takket være Gud, at ikke en eneste Plet vanærer vor hedengangne Vens Liv; han havde aldrig kompromitteret sig ved en uhæderlig Handling. Han dyrkede Gud og elskede sin Næste; han var tro i ethvert Kald, der blev givet ham; han var følsom og gavmild og havde den største Agtelse for Andres Mening og Overbevisning. Han var trofast mod sig selv, sin Familie, sine Medborgere, sit Land og sin Gud. I Sandhed kan det siges om Senator Proctor: „Han var en ærlig Mand,“ hvilket er den største Ære, der kan blive nogen Borger til Del. Ved Ærlighed forstaar jeg mere end Ønsket om og Evnen til at møde alle kommercielle Forpligtelser; jeg forstaar derved mere end Respekt for og Lydighed mod Loven; thi Millioner af Mænd kunne have dette og endda ikke være ærlige i Ordets bredeste Betydning. De nævnte Egenskaber ere i Sandhed ønskelige; dog betyder Ærlighed mere; de kunne jo nemlig ofte fremkaldes af Hensyn til personlig Vinding og Fordel. Men sand Ærlighed er en Guds Gave, som ytrer sig i enhver Handling Mand og Mand imellem; den er uegennyttig, tro mod Principper og trofast mod Overbevisning uden Beregning af Følgerne. Jeg gjentager, at Senator Proctor var en ærlig Mand; ærlig under alle Forhold; ærlig, fordi Ærlighed var en Del af hans hele Væsen. Ingen har nogen Tid mødt ham uden at maatte erkjende at have været i en ærlig Mands Nærhed. Hans Aasyn, hans Stemme, Alt hos ham var typisk for hans ædle Karakter.

Det amerikanske Folk har nydt Gavn.

Det amerikanske Folk har nydt Gavn af hans Visdom, der har gjort sig gjældende i de Love, som ere blevne vedtagne af Kongressen, og i hvilke han har været saa dybt interesseret. Han var samvittighedsfuld i sine offentlige Pligter, og intet Medlem har mere trofast end han ydet sit Land gavnlig og dygtig Tjeneste. Vi, som virkede i Forening med ham, ville savne hans vise Raad og værdifulde Klogskab. Hans noble Karakter, hans ufortrødne Bestræbelse efter at løse vægtige Problemer i den menneskelige Regjering, hans ivrige Hengivenhed for Livets Pligter, private som offentlige, udgjøre en Arv, der gjør os alle rige.

Hans Virksomhed i Livet karakteriseredes ved Sagtmodighed, fornuftig, men utrættelig Foretagsomhed, aldrig slumrende Flid og dyb Pligtfølelse. Han avancerede fra en almindelig Stilling i Livet til Forretningsmand, Senator, Guvernør og Krigsminister i sin Stat og til Senator i de Forenede Stater, den højeste Hæderspost, paa hvilken Vermonts Borgere kunde sætte ham.

Denne udmærkede Amerikaners Livsdag er til Ende, og Savnet af

ham vil føles af Familie, Naboer, Stat og af den hele Nation. Han var en elskelig Fader, en hengiven Ægtemand, en kristen Nabo, en trofast Ven og en ideal Borger. Saa længe der kan tales om Loyalitet mod sit Land, om Ærlighed i Offentlighedens Tjeneste og om et rent og oprigtigt Liv, saa længe ville hans Tjenester æres og ihukommes af dette Folk.

Han har efterladt sin Familie mere end en kongelig Rigdom; thi han har efterladt den et Exempel til Efterfølgelse, der vil inspirere Tusinder af unge Amerikanere, og han har givet Bevis paa den ofte gjentagne Paastands Rigtighed, at Stilling, Forretning og Hæder staa aabne for Alle i dette Frihedens Land og kunne erhverves uden Overgreb eller Undertrykkelse af et eneste af Guds Børn i denne Verden.

Et nobelt Exempel.

Senator Proctors Portrait pryder mit Bibliothek mellem andre af Verdens store Mænd. Jeg vil altid pege paa det med Stolthed og fortælle mine Børn hans Livs Historie i det Haab, at den vil sætte dem høje Idealer og være dem til Exempel i deres Forretningsliv. Hans Liv var den højeste Type paa fortrinligt amerikansk Borgerskab, og det betyder det højeste, der kjendes i den menneskelige Familie; med Rette kan det siges om vor hedengangne Ven: „Verden er gavnet ved hans Ophold i den."

I vore Dage, da Blade og Bøger ere overfyldte med Sensationshistorier om Uærlighed hos Mænd i alle Stillinger i Livet, faa Folk mere og mere det Indtryk, at en Nations Fremgang ikke afhænger saa meget af dens Lovgiveres og Forretningsmænds Dannelse, Dygtighed og Lærdom som af deres Ærlighed og Karakterfasthed; thi Karakteren er et Udtryk for den menneskelige Natur i sin højeste Form. Den er Hjørnestenen til individuel Storhed; den er den doriske Søjle under det majestætiske Bygningsværk af en sand og værdig Mand, der paa een Gang er baade Undersaat og Regent. Den sande Værdi hos et Individ, en Kommune eller en Nation bedømmes i Forhold til deres Karakter.

Paa Redfield Proctors Karakter hviler der ikke den svageste Skygge af Uhæderlighed; den var solid og ægte og var netop derfor altid Kilden til hans Lyksalighed; hverken Rigdom, Ros eller Verdens Smiger kunde fordunkle den, og saa længe denne Republiks Affærer varetages af Mænd med Senator Proctors høje Karakter, er dens Fremtids Velfærd sikret.

I den fjærne Fremtid.

Hr. Præsident! Der er en Fremtid, som der har været en Fortid. Gud har i en viis Hensigt forholdt os nogen Viden om vor Forudtilværelse, og han skjuler barmhjærtigt Fremtidens Herlighed i sin Fylde; dog:

„Mangen Gang en hem'lig Tanke
Hvisked: Du er fremmed her!
Engang fri og salig vandred
Jeg din Fadertrone nær."

Dette Liv er kun en Del af den store Salighedsplan, hvilken var bestemt allerede, før Jordens Grundvold blev lagt. Vort jordiske Legeme dør og vender tilbage til Støvet; men vor Aand er udødelig og vil leve for evigt. Ingen menneskelig Sjæl er tilfreds med den haabløse Frygt for Forglemmelse. Det kan ikke være muligt, at vort Liv kun er en Boble paa Evighedens endeløse Hav for et Øjeblik at svømme paa dets Overflade og derefter udslukkes til Intet og Mørke for evigt. En saadan Opfattelse er det samme som at erkjende, at den menneskelige Familie er fordømt fra Vuggen til Graven. Men det er ikke saa! Vor Bestemmelse er højere end denne Jord. Døden er ikke saa frygtelig, naar den ses i det rette Lys; den er en behagelig Forvandlingsproces fra et jordisk til et mere fuldkomment Liv. I Aarhundreder er Sjælens Udødelighed bleven betvivlet; men der er Ingen, som har nærmet sig Naadens Trone i ydmyg Paakaldelse uden at have modtaget Tro, Haab og Kundskab desangaaende. Aabenbaring og Fornuft give begge det samme herlige Haab. Hvorfor skulle vi da betragte Døden med Skræk? Burde vi ikke snarere se hen til den som en endelig Triumf ved et vel anvendt Liv? Derfor siger jeg, at vor Medbroders Død er et Tab for os, men en Gevinst for ham evindelig.

Opstandelsens Haab.

Det er Opstandelsens herlige Haab, at Legeme og Aand paany ville forenes og fremstaa sejrrig for at høste Belønningen for de Gjerninger, der ere udførte i Legemet, og for at modtage det evige Livs Krone, hvilken er Guds største Gave. Lad os føle, at vor Ven har modtaget en højere og herligere Bestalling, og lad os haabe, at vi skulle møde ham igjen og have den Glæde at nyde hans personlige Selskab. Vi ville møde ham; vi ville gjenkjende ham, og vi ville anerkjende ham.

Jeg har selv ved min Faders Død erfaret, hvilken Sorg Døden bringer, og derfor føler jeg Sympathi med Enken og med den øvrige Familie i deres dybe Sorg. Gud trøste dem og udøse sine rigeste Velsignelser over dem. Maa de finde Husvalelse i den urokkelige Tro, at „Herren er retfærdig og veed bedst".

Edison om Fremtiden.

(Fra New York Times.)

Den næste Æra af vor Tid vil blive en af de mærkeligste med Hensyn til Udvikling af Opfindelser og Videnskab, som Verden nogen-

finde har kjendt eller forventet. Saa omfattende vil Udviklingen blive, at vi nu meget ufuldstændigt kunne beregne dens Udstrækning; men mange af Fremtidens Opfindelser ere allerede sikrede. Her vil jeg kun omtale nogle af dem, som jeg anser for at have praktisk Mulighed.

1. Inden de næste 20 eller 30 Aar vil Anvendelse af Konkret i Arkitekturen tage kjæmpemæssige Skridt fremad. Begyndelsen vil allerede ske i Løbet af 2—3 Aar. Kunsten at støbe Konkret vil reduceres til en fuldkommen Videnskab, og det, som vil blive af ligesaa stor Vigtighed, er Prisbilligheden af det nye Byggemateriel. Et stort Antal af begavede Arkitekter vil blive uddannet; ved deres Arbejde ville Stæder og Byer opstaa, der ville stille Turners Billeder af det gamle Rom og Karthage fuldstændig i Skygge, og ved Siden af hvilke Bygningerne paa Kolumbia-Udstillingen ville tage sig ud som ganske almindelige Huse. Men dette Materiel vil som sagt ikke blive kostbart; derfor bliver det muligt for den fattige Mand at bebo mere pragtfulde Huse end dem, den Rige i Dag eftertragter, og en Mand, som tjener 1½ Dollar om Dagen, kan faa et bedre Hus end en Mand, som i Dag tjener 10 Dollars.

2. Bevægelige Billedmaskiner ville blive saa fuldkommengjorte, at Figurerne ikke alene ville bevæge sig, men ogsaa tale; Alt, hvad der henhører til Scenekunst, vil som Følge deraf blive gjengivet naturtro ved levende eller bevægelige Billeder. Maaske det ikke vil blive netop saa godt som paa den naturlige Scene, men det vil komme det meget nær, og da en saadan Underholdning vil kunne nydes for 5 Cents, ville store Masser af Arbejdsklassen benytte sig af Lejligheden og derved høste Fordel af gode Skuespil og paa en billig og interessant Maade tilbringe deres Aftentimer, hvorved Gravklokken vil lyde for Brændevinsknejpen og Salonerne.

3. Hvis Landets financielle Stilling tillader det, ville inden 15 eller 20 Aar Jernbanelokomotiver gaa helt af Brug, og alle vore Hovedbaner ville i Stedet anvende Elektricitet.

4. Et nyt Gjødningsmiddel vil komme i Anvendelse. Det vil indeholde en stor Procent Kvælstof, der vil blive udvundet af Luften ved Elektricitet og brugt til at forøge Arealet af det dyrkbare Land. Allerede nu gjøres dette i en stor Del af Sverige.

5. Al vor Vandkraft vil ved Elektricitet blive gjort brugbar i en for os nu ufattelig Udstrækning og vil blive udnyttet til uhyre Fordele paa Jernbanetrafikkens og Industriens Omraade.

6. En heldig Løsning af Luftsejlads vil finde Sted og vil blive praktisk anvendelig, maaske for Postbefordring.

7. Vi skulle sættes i Stand til at beskytte os selv imod Smitsot af forskjellig Art ved Anvendelse af Serum (Tilsætning i Blodet) og andre Midler, saa at Helbredstilstanden blandt Folket vil forbedres betydeligt

og Gjennemsnits-Levetiden forøges med mange Procent. Den store Kamp, der er bleven ført imod Kræft og Tuberkler, vil faa en glædelig og tilfredsstillende Afslutning, og disse frygtelige Sygdomme ville blive fuldstændig overvundne.

8. En ny Naturkraft af en eller anden Slags vil blive opdaget, hvorved mange Ting, som vi nu ikke forstaa, ville blive tydeliggjorte. Uheldigvis have vi kun 5 Sanser; havde vi derimod 8, vilde vi vide mere.

9. Vi ville bedre forstaa Værdien af vore Stenkulslejer og sættes i Stand til at udnytte dem, saa at ikke 90 Procent af deres Kraft ødsles bort, som Tilfældet er i Dag.

Lad mig til Slutning sige: Næppe et eneste Stykke Maskineri, som nu fabrikeres, er mere end en Tiendedel perfekt; men eftersom Aarene rinde, vil dette forbedres i en forbausende Grad. Mere automatisk (selvvirkende) Maskineri vil blive opfundet, og Luxus- og Bekvemmeligheds-Gjenstande ville blive producerede i en saadan Mængde og til en saadan Prisbillighed, at alle Klasser ville blive i Stand til at nyde Fordelene deraf. Dette er nogle af de Opfindelser, som Verden kan forvente, og som sikkert ville komme; men netop Maaden, hvorpaa de kunne virkeliggjøres, er det interessante Problem, som Opfinderne nu arbejde saa ihærdigt paa at løse.

Vi tvivle ingenlunde om, at den store Opfinders Forventninger ville blive virkeliggjorte, endog langt over hans mest sangvinske Drømme; thi der er Noget igjære paa vor Jord, Tildragelser, hvis Sidestykke vor lille Klode aldrig før har erfaret. Vi leve i den fremskredne Morgendæmring af en ny Æra. Fredsfyrsten, Verdens Frelser, er i Anmarsch, og alle Kristne enes med os i, at han er Kongernes Konge og Herrernes Herre. Aabenbareren Johannes siger i 21. Kapitel 3. Vers: „Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Paulun er hos Mennesket, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud.“ Intet Under derfor, om Guds Aand udgydes over Mænd med frugtbare Hjerner og inspirerer dem til at bringe Liv i tørre Ben og Orden i Kaos.

Lad den intelligente Læser overtænke de store Opfindelsers Historie og se, om ikke de fleste af dem have set Dagens Lys siden Aaret 1820, det mindeværdige Aar, da Himlens Gud nedlod sig til at tale til en bedende uhildet Yngling, Joseph Smith, og meddelte ham, at han paany vilde organisere sin Kirke paa Jorden. Fra den Dag til i Dag have forunderlige Ting fundet Sted, og i hurtig Følgerække have Videnskaben og Kundskaben med deres Tryllestav berørt Alt, saa at Ordet „umulig“ snart er overflødigt. Telegraf, Telefon, endog traadløs; Elektricitet til Lys,

Varme, Kraft, Lægedom, Luxus og Bekvemmeligheder; man kan hviske til Jordens Ender og faa Svar i samme Stund. Er dette kun Hændelser uden Aarsag og uden Virkning? Nej! og atter Nej! Det er Alt en Forberedelse til, at Guds Paulun kan være hos Menneskene. Vi træffe altid store Forberedelser for at modtage en jordisk Fyrste, hvor meget mere da for den himmelske, som med sit eget uskyldige Blod har kjøbt Jorden til evig Arv og Eje, og naar Guds Kundskab skal dække Jorden, ligesom Vandet dækker Havets Bund, vil Fredens og Frihedens Aand have frataget Ondskab og Synd deres Magt, og vor nye og rensede Jord vil nyde Fordel af den celestiale Verdens Bekvemmeligheder ved Opfindelser af den mest utænkelige Art i Luft, i Hav og paa Land. Hos Esaias 60. Kap. 17. Vers finde vi: „Jeg vil fremføre Guld i Stedet for Kobberet, og fremføre Sølv i Stedet for Jernet og Kobber for Træet og Jern i Stedet for Stenene, og jeg vil gjøre din Besøgelse til Fred og dine Trængere til Retfærdighed." Dette Løfte til Israel vil blive opfyldt paa en naturlig og virkelig Maade og ved Redskaber, som Herren selv vil vælge. Det kan ligesaa godt udføres ved en Fulton, en Watt, en Ørsted, en Marconi, en Edison og en Finsen som ved en Cyrus, en Alexander, en Cæsar, en Kolumbus, en Luther eller en Guttenberg. Vi ville alle nødes til at erkjende, at Himlens Gud er stor og hans Raad uransagelige. Red.

Hjertelig Tak!

Missionspræsident Rasmussen ønsker gjennem „Stjernen" at frembære sin hjertelige Tak til alle Missionærerne i den skandinaviske Mission for den smukke Mindegave, de ved en Komitee, bestaaende af Missionssekretær N. P. Nielsen, Konferencesekretær Fred. Jørgensen og Redaktionssekretær O. J. Andersen, overrakte ham inden hans Afrejse. Gaven bestod af et dobbelt Sæt Knive og Gafler tilligemed et Forskærersæt, Alt i Elfenben og Sølv, indlagt i et smukt Etui med paatrykt Inskription. Gaven var ham dobbelt kjær, fordi den ikke alene for ham var et talende Bevis paa Brødrenes varme Hengivenhed, men ogsaa fordi hans Hustru netop ved Valget af Gaven var erindret, hvilket var saare passende; thi der er Ingen, som har større Andel i en Mands hæderlige Mission end den trofaste Hustru og Moder, paa hvem Byrder, Omsorg og Besvær hviler den udslagne Tid, og naar Missionærerne i fjerne, fremmede Lande føle sig tilfredse og opnaa heldige Resultater i deres Arbejde i Herrens Vingaard, skylde de næst Gud disse ædle, selvopofrende Kvinder den største Tak derfor.

Mandag den 15. Marts 1909.

Oluf Josva Andersen,

Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne", er født i Kristiania, Norge, den 4. April 1849 og indlemmedes ved Daab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 25. August 1865 i Frederikshald, Norge, af Ældste John Larsen; han ordineredes ligeledes til Ældste af ham den 6. November 1867 og blev ifølge Missionspræs. Carl Widerborgs Anmodning kaldet til at virke som Konferencesekretær i Kristiania under Præsident S. Gudmundsens Bestyrelse i 1868—69. I samme Tidsrum holdt han Skole for de Helliges Børn i Kristiania, hvortil det norske Kirkedepartement havde givet Tilladelse paa den Betingelse, at Skolens Lærer skulde aflægge Rapport en Gang i hvert Kvartal angaaende Skolens Gjerning, og at „Mormonreligion" ikke maatte læres Eleverne. Senere sendtes han af Præs. C. D. Fjeldsted til det nordlige og vestlige Norge i Egenskab af omrejsende Ældste. Fra Januar 1872 til August 1874 præsiderede han over Frederiksstad og Frederikshalds Grene og emigrerede samme Aar den 25. August til Utah, hvor han bosatte sig i Ephraim og levede der 10 Aar, hvorefter han med Familie flyttede til Emery County og modtog Kald som Stavssekretær i den nyorganiserede Emery Stav under Præsident C. G. Larsen. Samtidig virkede han som første Raadgiver til Biskop Henning Olsen i Castledale Ward, indtil han ifølge Tilbud fra en Komitee med Præs. Anthon H. Lund som Ordfører overtog Redaktionen af „Bikuben", et Ugeblad i Salt Lake City, hvis tidligere Redaktør, hans Ven og Landsmand P. O. Thomassen, pludselig bortkaldtes ved Døden. Denne Stilling beklædte han fra November 1891 til 12. September 1895. Broder Andersen var allerede

O. J. Andersen

Medarbejder ved Bladet i 1882 og nogle Maaneder i 1898. Forøvrigt har han beklædt flere politiske og kirkelige Embeder, og efter 34 Aars flittigt Arbejde i Zion modtog han Kaldelse fra det Første Præsidentskab til at udføre en Mission til Skandinavien og blev den 16. Marts 1908 under Præs. Joseph F. Smiths og Anthon H. Lunds Hænder beskikket til at arbejde som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne" i Kjøbenhavn, hvortil han ankom den 2. April samme Aar og afløste sin Ungdomsven, Ældste John A. Olsen, som blev hæderligt løst den 1. Maj for at rejse hjem.

Ældste Andersen er en af Norges noble Sønner, der har vundet Anerkjendelse baade i sit Fødeland og i det store Amerika som en nidkjær Forkæmper for Sandhed og Ret saavel i religiøse som i sociale og politiske Kredse. Som en begavet Herrens Tjener har han med Mund og Pen bidraget til Tusinders Glæde og Undervisning, og ved sit venlige og behagelige Væsen har han i sin Omgangskreds vundet Alle for sig. Som en intelligent og kundskabsrig Borger i Samfundet har han stedse gjort sin Nationalitet Ære, og hans Mening og Raad vedrørende hans Adoptivlands Anliggender er bleven indhentet ved mange forskjellige Lejligheder. Efter vort mangeaarige Bekjendtskab med vor Broder og Ven glæder det os at kunne sige, at Ældste Andersens Bestræbelser altid have gaaet ud paa at befordre hans Medmenneskers Vel og at opbygge Guds Rige paa Jorden. Hans Hengivenhed for Gud, sin Religion, sin Familie og sine Brødre og Medarbejdere i Evangeliets Tjeneste har stedse været hævet over al Tvivl, og vi haabe, at hans Livslampe med sin stærke og lyse Flamme maa vedblive at brænde endnu i mange Aar til Velsignelse og Gavn for Guds Børn paa Jorden.

Andrew Jenson.

Uddrag af Korrespondance.

Fra Ældste Søren Rasmussen har Redaktionen modtaget en Skrivelse, dateret Dampskibet „Adriatic" den 25. Februar 1909, af hvilken vi gjengive Følgende: „Siden vi forlode Southampton, England, den 17. ds., have vi haft smukt Vejr hele Tiden med Undtagelse af de sidste Par Dage, da der har hersket en Orkan med Vind i Stævnen og svær Sø, saa at Farten er bleven betydelig formindsket; een Dag tilbagelagde vi kun 330 Mil, da Propellerne paa Grund af Skibets Slingren arbejdede ud af Vandet en stor Del af Tiden. Men hvilket prægtigt Skib det dog er! Det er det mest elegante, jeg har set, og saa roligt i sine Bevægelser, at jeg, som ellers kan blive søsyg paa en Rejse fra „Kallundborg til Aars", ikke har maattet give Afkald paa et eneste Maaltid i Spisesalen, men har kunnet nyde dem alle i bedste Velbefindende, medens mange Pladser vare ubesatte paa Grund af Søsygen.

Vi ere mellem 8—900 Passagerer om Bord, hvoraf 200 paa anden Plads; de repræsentere Forretningsmænd og Turister fra Europa og Amerika og tilhøre virkelig den bedre Klasse af Samfundet, men jeg er den eneste „Mormon" blandt dem alle. Man veed det, og dog er jeg Gjenstand for den mest udsøgte Opmærksomhed. Saaledes hændte det Mandag den 22. ds., at vi højtideligholdt Washingtons Fødselsdag med et rigt musikalsk Program, og man tænke sig min Bestyrtelse, da Skibets Steward kom hen til mig og sagde, at det var Deltagernes Ønske, at jeg skulde fungere som Ceremonimester samt holde en Tale i Dagens Anledning — jeg, den eneste Mormon paa Skibet! Jeg følte i Sandhed min Lidenhed til at udfylde en saadan Plads, hvor det hele Auditorium var sammensat af Personer af Rang og med stor Kunstsans; men jeg modtog Tilbudet med Tak og følte, at det vilde give mig rig Lejlighed til at gjøre mine Medrejsende bedre bekjendte med den Sag, jeg repræsenterede, og med det Folk, jeg elskede. Programmerne kom fra Skibets Trykkeri, og jeg fik kun 45 Minutter til at forberede mig. Lad mig i Korthed sige: Koncerten begyndte, og da første Afdeling var til Ende, holdt jeg min Tale, der blev belønnet med hjerteligt Bifald; da Programmets sidste Del var til Ende, blev der foreslaaet tre Hurraer for Ceremonimesteren, og disse udførtes med Kraft og Varme. Siden har min Tid været fuldstændig optaget af Samtaler og Besvarelse af Spørgsmaal, vedrørende vor Religion, vort Land og vort Folk, og det gjør mit Hjerte godt at se, hvorledes hæderlige og højmodige Mennesker opfatte vort Syn paa det saa meget omtvistede Spørgsmaal. Saaledes talte jeg med to betydelige Forretningsmænd fra London, som havde læst flere af vore Bøger og rejst igjennem vort Land; deres Mening var, at Mormonerne ere i høj Grad samvittighedsfulde Mennesker med store Idealer angaaende den menneskelige Families Forbedring.

De sammenlignede os som et Folk med Fortidens Patrioter og Guds Folk, der vare villige til at lide for deres Overbevisning og Sandhedens Sag. Dette glædede mig meget, og jeg føler, at vi mere og mere ville blive kjendte for, hvad vi ere. Det gamle Ordsprog: „Den, som ler sidst, ler bedst" vil sikkerlig ogsaa komme til sin Ret angaaende os. Jeg kom ogsaa i Samtale med en anden ædel, frisindet Mand, en højlærd Herre, som er Baptistpræst, men som var meget interesseret i at høre Noget om vore Lærdomme. Denne Morgen bad han mig om at sende sig noget af vor Litteratur, hvilket jeg med Beredvillighed lovede, og han gav mig sin Adresse og sit Fotografi. Jeg maa sige, at han er en af de mest frisindede og behagelige Præster, jeg nogensinde har havt den Ære og Glæde at mødes med.

Vi nærme os nu New-Foundlands Banker og forvente at lande den 25. For at undgaa den farlige Taage er vor Rute lagt saaledes, at vi sejle 110 Mil længere, end vi ellers behøve. Bring Brødrene paa

Kontoret og alle de Hellige i den hele Mission min hjertelige Hilsen, vore mange gode Venner ikke at forglemme. Bed de Hellige ikke at føle sig skuffede, hvis de intet Brev modtage fra mig; det vil nemlig være mig umuligt at skrive til dem alle, og de bedste Følelser vedligeholdes, naar Alle behandles lige.

Jeg fryder mig i Forventningen om et frugtbringende Arbejde og en rig Høst for Kristi Kirke i de skandinaviske Lande, og at Herren maa velsigne eder, mine Brødre Præs. Jensen og Broder O. J. Andersen, beder eders i Fredens Baand Søren Rasmussen.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste James Olsen fra College, Utah, til Aalborg Konference; Henry J. Amundsen fra Salt Lake City, Utah, til Kristiania Konference.

Disse Brødre ankom hertil den 3. ds., og vi bøde dem et hjerteligt Velkommen.

Forflyttelse. Ældste Joseph S. Nielsen er forflyttet fra Aalborg Konference til Kjøbenhavns Konference.

Afløsning. Efter et vel og hæderligt udført Arbejde ere følgende Brødre afløste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien for at rejse hjem:

Carl Berg (fra Castledale, Utah) fra Kjøbenhavns Konference.
Joseph Christensen (fra Preston, Idaho) fra Kjøbenhavns Konference.
Nephi Christensen (fra Blackfoot, Idaho) fra Kjøbenhavns Konference.
James S. Jensen (fra Spring City, Utah) fra Aalborg Konference.

Disse Brødre afsejlede fra Liverpool, England, med Dampskibet „Vancouver" den 11. ds., og vi ønske dem en god og lykkelig Rejse over Hav og Land.

Søndagsskolernes Program for April Maaned 1909.

1. Klasse.

10. Lektie: Oprejser Enkens Søn af Nain fra de Døde. (Luk. 7. Kap.)
11. Lektie: Oprejser Lazarus fra de Døde. (Johannes 11. Kap.)
12. Lektie: Oprejser Jairus' Datter. (Matt. 9. Kap. og Luk. 8. Kap.)

---

2. Klasse.

10. Lektie: Jesu Bjergprædiken. (Matt. 5. Kap. 1—9. Vers.) Lær Klassen 8. og 9. Vers udenad.
11. Lektie: Jesu Bjergprædiken fortsat. (Matt. 6. Kap. 5.—15. Vers.) Lær Klassen Herrens Bøn udenad.

12. Lektie: Den Blindfødte gjøres seende. (Johannes 9. Kap. 1—12. Vers.) Dvæl ved Herrens Magt til at velsigne dem, som have en levende Tro paa ham.

---

3. Klasse.

10. Lektie: Philippus og Kammersvenden. (Ap. Gj. 8. Kap. 2—40. Vers.)

11. Lektie: Paulus Omvendelse. (Ap. Gj. 9. Kap. 1.—18. Vers.)

12. Lektie: Paulus undkommer fra sine Fjender og modtages af Apostlene. (Ap. Gj. 9. Kap. 18—31. Vers.)

---

4. Klasse.

10. Lektie: Omvendelse. Dens Natur. (Esaias 55, 7.; 2. Kor. 7, 9.—11.; Eph. 4, 25.—32.)

Dens Nødvendighed. (Ap. Gj. 2, 38.; 17, 30.; 2. Nephi 31, 17.)

En Gave af Gud. (Ap. Gj. 11, 18; Rom. 2, 4.; Tim. 2, 25.

11. Lektie: Daabens Nødvendighed. (Matt. 3, 13.—17.; Mark. 16, 16.; Johannes 3, 3.—5.; Ap. Gj. 2, 38.; 1. Peter 3, 21.)

Hvem skal døbes? Matt. 3, 7.—8.; Mormon 9, 29.; Moroni 6, 2.—3.; Pagtens Bog 20, 37.)

Ingen spæde Børns Daab (Moroni 8, 8.—11.; Pagtens Bog 68, 27.)

Daabens Hensigt. (Mark. 1, 4.; Luk. 3, 3.; Ap. Gj. 2, 38.; 22, 16.; Nephi 31, 17.)

Daabsmaaden. (3, 5. og 6, 13. og 16.; Johannes 3, 3.—5.; Ap. Gj. 8, 36.—39.; 22, 16.)

Myndighed nødvendig. (Ap. Gj. 18, 24.—25.; 19, 1.—6.; Alma 4, 4.; 15, 13.; 3 Nephi 3, 34.)

12. Lektie: Haandspaalæggelse følger Daaben (Ap. Gj. 8, 14—17.; 19, 2—6.; Mormon 7, 10.; Pagtens Bog 20, 41.; 49, 14.; 52, 10.; 55, 2.)

Daab med den Helligaand. (Johannes 1, 33.; Ap. Gj. 1, 5.; 2 Nephi 31, 13—15.; 3 Nephi 12, 1.)

Den Helligaand meddeles ved Haandspaalæggelse. (Ap. Gj. 8, 17—19.; 19, 2—6.; Alma 31, 36.; Pagtens Bog 33, 15.; 39, 23.)

Myndighed nødvendig. (Ap. Gj. 8, 17—20.; 3 Nephi 18, 36 og 37.; Pagtens Bog 20, 58.; 76, 52.

Missionærer, giv Agt!

Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

Vi have yderligere Instrukser til Ældsterne, som arbejde i Missionsmarken, og vi haabe, disse ville give Agt og sætte dem i praktisk Anvendelse; thi det er kun af ringe Nytte at høre Ordet, hvis vi ikke handle derefter i vort daglige Liv. Enhver Ældste, som er sendt ud i Verden for at prædike Evangeliet, har den Forpligtelse at være saavel et Mønster som en Lærer. Han maa prædike Retskaffenhed; men han maa ogsaa praktisere den. Det er ikke nok, at han afstaar fra at gjøre det Onde, men han maa undgaa selv det ringeste Udseende deraf, og hans Opførsel og Fremtræden bør være passende og værdig, som det sømmer sig for den Højestes Helliges Sendebud; hertil udkræves ikke nogen speciel Dragt, et strengt Ansigt, en embedsmæssig Mine eller en paatagen Værdighed; men der fordres virkelig Redelighed, oprigtig Hengivenhed og urokkelige Hensigter samt Handlinger, der svare til det Kald, han beklæder.

En Missionær bør undgaa Letfærdighed, overdreven Munterhed og Letsindighed og enhversomhelst Overdrivelse. Der er intet anstødeligt i Fornøjelser ved en eller anden Lejlighed, naar de ikke komme i Modstrid med Evangeliets Aand; selv da bør de imidlertid ikke finde Sted for ofte, men med lange Mellemrum. Vi frygte for, at enkelte af vore Brødre anvende for meget saavel af Tid som Penge til Fornøjelser, men dette er baade i Strid med givne Raad og med vort Kalds Pligter, og der udvises ofte derved en upassende Ødselhed med Midler, der med stor Opofrelse ere sendte fra Familie og Venner i Hjemmet, paa hvem Byrden falder. En saadan Ødselhed virker ofte afskrækkende paa unge Mænd, som kunde ønske at udføre en Mission, men som skræmmes af de store Udgifter, der ifølge Rapporter fra ødsle Mænd i Missionsmarken kræves for at tilfredsstille et saadant Ønske. Vi bede vore Brødre at overtænke disse Ting nøje. De behøve derfor ikke at nægte sig selv den fornødne Pleje og Bekvemmelighed, men Enhver bør afholde sig fra unødvendige Udgifter til Fornøjelser eller fra unødvendige Nydelser; de, som fra Hjemmet sende Penge, have ofte arbejdet haardt for at skaffe dem.

For længere Tid siden udstedtes der til Efterlevelse for Ældsterne i Missionsmarken en Del meget bestemte Regler og Forskrifter, bl. a. at Ældsterne skulde rejse sammen to og to og ikke gaa adskilte, men vandre og virke sammen i sandt Broderskab og nær Forening; heller ikke skulde Missionærerne spadsere med Søstrene eller følge dem til deres Hjem. Vi have Aarsag til at tro, at begge disse Forskrifter i enkelte Tilfælde ere blevne oversete. Der skulde ikke gives Rygtesmede og Sladresøstre den ringeste Anledning til at iscenesætte nogensomhelst Skandale; heller ikke burde det faa Udseende af, at Ældster yde en eller anden ung

Dame særlig Opmærksomhed enten for at bejle til hende eller for at bevæge hende til at emigrere. Lad det blive tydeligt forstaaet, at Frieri eller Løfte om Ægteskab er paa det strengeste forbudt Missionærer, og dette ønske vi, at ogsaa Kirkens Medlemmer, unge som gamle, ville lægge sig paa Sinde, saaledes at heller ikke de maa være Aarsag til Noget, der kan give Anledning til at lede Tanken i den Retning. Folks Øjne ere skarpt rettede paa vore Missionærer, og en Handling, som, hvis den var udført af en anden Person, ikke i mindste Maade vilde vække Opmærksomhed, vil, hvis den udføres af en Missionær, strax sætte Sladderen i Bevægelse og bringe Skam og Skjændsel over hele Kirken. Derfor bør vore Ældster ikke følge Kvinder fra Møder eller andre Steder alene; der behøver ikke at være det mindste hverken i Handling eller i Hensigt, der kan give den ringeste Aarsag til Mistanke; men vi maa Intet foretage, der kan foraarsage daarlig Omtale, kaste Skygge paa vort Folk eller komme i Konflikt med de foran nævnte Love og Regler. Høj, larmende Latter, støjende Opførsel, upassende Tale, usømmelig Familiaritet o. s. v. maa fuldstændig ophøre af Hensyn til Retfærdighedens Sag og det gode Værks Fremme.

Heller ikke bør Ældsterne bruge deres Indflydelse for at bevæge Folk til at emigrere til Utah. Der er ingen Grund til at gjøre det; thi ligesaa snart som en Mand eller Kvinde annammer det evige Evangelium, gjengivet fra Himmelen i de sidste Dage, springer et Ønske op i deres Hjerte om at samles med de Hellige i Kirkens Skjød. Indsamlingen følger „Jesu Vidnesbyrd", givet dem ved Haandspaalæggelse efter Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Det er bedre for disse Individer at forblive i disse Lande, idet mindste for en Tid, indtil de blive mere grundfæstede i Troen og erhverve sig bedre Kundskab om Forholdene i Utah, end at styrte af Sted til et Land, om hvilket de Intet kjende, og hvor de forvente at finde Fuldkommenhed og Hengivenhed for Retfærdighedens Principper i et Samfund, der er sammensat af forskjellige Nationaliteter med forskjellig Tro, forskjellige Skikke, forskjellige Grader af socialt Liv, forskjellig Moral- og Aandsretning. Herren har tilraadet Forsigtighed i disse Anliggender og sagt: „Lad ikke eders Indsamling ske i Hast." Kirkens Grene i Adspredelsen lide altid ved, at gode, trofaste Arbejdere rejse, som ellers kunde være til stor Hjælp i den gode Sags Fremme ved at forblive lidt længere i det Land, hvor de modtoge Evangeliet. Medens det er urigtigt at afholde Personer fra at rejse, for hvem Herren har aabnet Vejen, og som ere værdige til at samles med de Hellige, saa er det paa den anden Side ogsaa urigtigt at male Forholdene i vort Bjerghjem med for stærke og lysende Farver eller at anvende Overtalelser for at bevæge unge Mænd eller Kvinder til at sønderrive Familie- og Slægtskabsbaand, navnlig hvis det er imod deres Forældres Ønske og Vilie. Det er ikke ønskeligt,

at unge Kvinder, særlig dem, der ikke have naaet Myndighedsalderen, emigrere uden at ledsages af Forældre, Slægtninge eller Nogen, som vil bære Ansvaret for, at der sikres dem et passende Hjem og Tilsyn. Vi indprente paany vore Brødre disse Punkter og anføre Herrens Ord: „Se, her er Visdom!"

Atter sige vi: Naar vi bede: „Fader, fri os fra Fristelse," bør vi tage os vel i Agt, at vi ikke bringe os selv i Fristelse; thi at bede Gud om at beskytte os fra saadanne Farer, som vi selv styrte os i, er jo baade Daarskab og Hykleri. Den sikreste Vej er at holde os selv saa langt borte fra Risiko og Fare som mulig; skulde Pligten kalde os til et vanskeligt Sted, kunne vi med Tillid anraabe Himlene om Hjælp. Hver eneste Ældste i Missionsmarken har den Forpligtelse at leve et rent Levnet, vise en ærbar og dydig Opførsel og afstaa fra enhver Ting, som i mindste Maade kan kaste Skygge paa ham. Vi mistænkes og beskyldes for at tilsidesætte disse Forpligtelser; derfor skulle vi ikke alene være strenge i deres Overholdelse, men ogsaa yderst forsigtige, saa at vi ikke give nogensomhelst Anledning til Dadel eller Kritik hverken fra Ven eller Fjende.

Forsøg paa at give sig Udseende af at være, hvad man ikke er, at overskride Grænsen for vor virkelige Kundskab om Guds Rige, at diskutere angaaende Ting, som endnu ikke ere fuldstændigt aabenbarede, men henhøre til den skjulte Fortid eller den indbildte Fremtid, vil aldrig gavne. Det vil hverken ophøje en Taler i fornuftige Menneskers Øjne eller forøge hans Indflydelse. Herren har aabenbaret nok at grunde paa for Enhver, saavel for den mest dybsindige Studerende som for den største Taler; man behøver ikke at forsøge paa at gjennemtrænge de ukjendte Regioner. Det er Ældsternes Pligt „at prædike Omvendelse til denne Slægt", at udlægge det evige Evangeliums simple og tydelige Principper og lede Mennesker paa Salighedens eneste Vej. Undgaa derfor spekulative Theorier og tvivlsomme Spørgsmaal og staa altid paa den solide Grundvold af Kirkens kjendte og vedtagne Lærdomme, hvorved Vildfarelsens slibrige Sti vil undgaas og megen Ydmygelse og Forstyrrelse forebygges.

Nu haabe vi, at vore Brødre ville modtage disse Advarsler og Paamindelser i den samme Aand, hvori de ere givne, og at Kirkens Medlemmer ville forstaa dem og bistaa Ældsterne i at overholde dem punktlig. Vi ønske ikke for et Øjeblik at berøve Nogen den sande Frihed, som Evangeliet giver enhver oprigtig Sjæl; heller ikke have vi til Hensigt at modsætte os den glade Sindsstemning og den sande Tilfredshed, der karakteriserer enhver sand Sidste-Dages Hellig. Vi skulle tjene Gud „med Taksigelse, med glade Hjerter og Aasyn; ikke med megen Latter, thi det er Synd, men med et godt Hjerte og glædestraalende Ansigt". (Se Pagtens Bog 59. Kap. 15. Vers). Al Overdrivelse er syndig.

Det er meget upassende efter et Møde at hengive sig til højrøstet Samtale, larmende Latter og demonstrativ Munterhed af en letsindig Natur, især i et indviet Hus; her kan en hjertelig Hilsen, et varmt Haandtryk udveksles; venskabelig Konversation kan finde Sted, naar det sker uden Larm og Forstyrrelse. Men mange af vore Folk, som ikke i mindste Maade have til Hensigt at gjøre noget galt eller upassende, handle af og til uvist og tiltrække sig paa en uheldig Maade Opmærksomheden fra Tilstedeværende, som i deres Gudsdyrkelsesmøder ere vante til den aldeles modsatte Yderlighed. Lad os derfor, enten inde eller ude, i Forsamlingshuse eller paa Gader, hjemme eller borte, blandt Venner eller blandt Modstandere i vor Fremtræden og Samtale handle, tale og opføre os under Guds Aands Indflydelse, hvilket vil give Sjælen Fred, Hjertet Fryd og Sindet Intelligens. Det vil lede os ind i al Sandhed og til Noget, der staar i fuld Harmoni med Retfærdighed, Afhold, Orden og Fred.

Missionærernes Rapport for Februar 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Isaac A. Jensen	Aalborg	23	15034	600	9495	1084	92	1	1	2
Andrew H. Andersen	Aarhus	24	12153	221	7144	1229	110		1	1
James J. Larsen	København	27	20682	560	17000	774	66	5		1
James M. Keller	Bergen	15	8421	394	5326	465	60	1		1
Alma B. Larsen	Kristiania	31	16828	552	9783	1258	168		4	2
Søren Andersen	Trondhjem	12	6745	196	2186	214	56			
Totalsum for Missionen		132	79863	2523	50934	5024	552	7	6	7

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).